

ORA RUVEN

A WOMAN AND NAKED MEN

Ora Ruven | A woman and naked men

To Silviu

This catalogue is published in conjunction with
the exhibition at
P8 gallery, Jaffa, October 2009

Curator: Rakefet Viner Omer

Texts: Rakefet Viner Omer, Yotam Reuveni,
Sagi Refael

Translation: Noga Davidson
Photograph: Yair Barak
Design: Alona degani Sade

Thanks
Anna Bershtansky, Carmela weiss, Rakefet
Viner Omer, Roy Yariv, Yotam Reuveni

Special thanks to Sagi Refael

P8 gallery
Poriya st. 8, Tel-Aviv-Jaffa
Tel. 972-508616001
P8gallery@hotmail.com

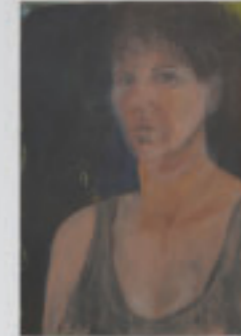
<http://www.oraruven.com>

© Ora Ruven

ORA RUVEN

A WOMAN AND NAKED MEN

Ora Ruven

Lives and works in Tel Aviv -Jaffa
Graduated of Fine Arts, Hamidrasha, Beit-Berl
Graduated of linguistics and Education, The Hebrew University, Jerusalem

Selected Exhibitions

- 2009** A woman and naked men, solo show, P8 gallery, Jaffa, Curator: Rakefet Viner Omer
26th Kassel Documentary Film and Video Festival, Kassel, Germany
Cockeye: Male Nude in Contemporary Israeli Art, Gal-On Art Space, Tel Aviv
Curator: Sagi Refael
Mesilat Yesharim, Street Show , Tel Aviv
Minus 3 , group show, Tel Aviv
- 2008** A present, group show, Artopia gallery, Jaffa, Curator: Rakefet Viner Omer
Ora, Ida and Malka, two artists show, Artopia gallery, Jaffa
- 2007** Coerced Choice, Barbur gallery, Jerusalem
Desert Generation, Ha-kibutz gallery, Tel Aviv, Curator: Larry Abramson
- 2006** Proof firing, Beit Bikurei-Ha-itim, Tel Aviv, Curator: Moran Shuv
- 2003** International Sculpture Symposium, Fines, Spain
Symposium International de Sculpture, Morges, Switzerland
- 2002** International Sculpture Symposium - Stone in the Galilee, Israel
International Sculpture Symposium, Castel-Raimondo, Italy
- 2001** Symposium International de Sculpture, Morges, Switzerland
- 2000** Moran Museum, Seoul, Korean International Sculpture Symposium
Stone in the Galilee, Israel

Outdoor Sculpture

SII - Israeli Standard Institute, Tel Aviv I.D.F
Air force base, Har Myron
Ma'alot Mizrah - Entrance way to the city

Publication

Cockeye - Male Nude in Contemporary Israeli art, Sagi Refael, 2009
Vice Versa, David Sperber, Bar-Ilan University, 2008
Who's afraid of the Male Nude, Dr. Tal Dekel, 2007

Awards

- 2003** Myron de Bronze - Symposium International de Sculpture, Morges, Switzerland
2001 Prix du public - Symposium International de Sculpture, Morges, Switzerland
2000 Certificate of excellence - Stone in the Galilee, Israel

On distancing the naked body through undressing

Man, every man, at all times, stands against his secret body, the dispatched boyish body, stretched, primed, and the mature body, aging, hardly reminiscent to the geography of the body that was, that faded, engulfed by his protruding stomach, his flight amputated by his diminishing hair. Man stands against his secret body, undecipherable to himself, undecipherable to any woman, unapproachable to any man.

Man's body is exposed, knowledgeable to pleasure, sunburnt, grazed and nonetheless remaining a distant continent from his true self. His feet carry him and his masculine body, his manhood, his secret, while every piece of clothing is designated to hide its disturbing presence, it reveals time and time again with every time he undresses, an erect secret, a reminder, As it rises, falls, falls asleep, nearly deciphering itself, every now and then, during a night of love in a distant city.

But then it closes once more, the secret of a man's body, so simple, in comparison the body of a woman and yet, mysterious in its simplicity, in the acts he is drawn to or dragged into, for which he undresses or dresses for, for which he waits, in fact forever waiting for himself.

When a man begins to undress, the viewer trembles with anticipation that perhaps this time, not only will the nudity of the particular man will be revealed, but the secret of the male nude, the male physique, the spell that emanates from it, with invisible optics, shall subjugate the viewer with its beauty. A centimeter of skin, muscle, armpit, cheek, a fragment of a foot, revealed with the motion of the clothes, as if they were flags on a luxury ship in the mythical ocean. And then when the body of the man is naked, when it is naked, when it is only a body, the mystical shell it possessed fades, abruptly tears off, and it is only a body, a body of a man that is forever at the exact age of the man, a body of a man standing in a single moment of a motionless world, And then, as an invisible prompter tells him what to do, he gets up and does what he is supposed to do, as if he is nothing more than the body of a man, doing what a body of a man is supposed to do, far from the possibility that was only moments ago, when it seemed he might reveal something else, reveal a different set of clothes close to those he was wearing, not made of fabric, clothes that if we might have seen him wearing, we would have read the myth in his skin,

and possibly devour him like the Bacchantes.

We live in terrible times, as myths are slowly dying, and before we find something else, all we have are the magical moments of disrupted revelation that occur when undressing. Before we find out yet again, that the secret will not be revealed and that the meaning will not be exposed, and all we will have in front of us is just a body, another body, the body, exhausted, operating almost automatically, remembering every wrinkle of pleasure and pain, beginning to become accustomed to the idea, spreading inside like the morphine of the last moments, for what he was supposed to see, he himself will not, the miraculous machine will stay a mystery to him, even though he was born inside it, lived inside it and inside it he will die.

Yotam Reuveny

Sagi Refael and Ora Ruven - Conversation, summer 2009

Sagi - Your art is political by definition, your agenda is very formulated and I think that more than you want to look at naked men and paint them, you are in fact recruited to feminism and to the act of role reversal - instead of a male painter and a female nude model, as commonly depicted in art history, we find a woman painter and a male nude model. I believe this is what drives you more than the erotic element of a painting of this kind.

Ora - I think that if there's a case where one can say that the individual embodies the political, it is mine. I can not differentiate where my private interest ends and my political interest begins. Where does a political interest originate from? Your personal feelings, whatever drives you, offends you or excites you and so naturally you enlist yourself to the agenda. In my case the two poles unite: politics on the one hand and my private life on the other, one hundred percent equally divided.

Yet I disagree with the statement that I was first motivated by role reversal. I came to art as an innocent, I was not aware of it at all. I did have a feminist awareness, because of which, I was totally oblivious of the power struggle that exists between men and women in the art scene or of the way it manifests in nudity. I was sure that nude male painting by women artists exist, it had not occurred to me that it was so rare. With time I studied the subject and grew to understand the historical progression which made it almost impossible.

Male artist painted women as an act of eroticism. From a feminist point of view, the imbalance between the sexes is problematic, yet I choose not to focus on it at this point, I just want to state that I acknowledge it. I would very much like to concentrate on my identification with the erotic act. While emphasizing my astonishment - how is it that I am the only one? Do other women not experience eroticism towards the other sex? Do they not feel the need to express it in their art?

My feminism does not say - No to artists who paint naked women.
My feminism says - Women, stop hiding the eroticism you feel towards your naked men.

My feminism seeks to know- If women don't feel eroticised by looking at their naked men, what does turn them on? Their car, their watch, the position they are wearing?

My feminism asks - where in art can I see this simple occurrence - a women's sexual attraction to a man? Is a woman's sexual attraction to a man so rare that it can not be found in art? All the more so, if it is such a trivial and common issue! Every topic on earth, from the trivial to the extraordinary, has received an expression in art, so where is this passion?

Sagi - You can not deny the fact that the lack of female expression of the male nude in art history is not the result of women's lack of interest in naked men, but due to the undermining of their status in the cultural - artistic arena, by the same male artists. Women were barred from the art academies and even when they were gradually accepted, they were prohibited as women to be exposed to the male nude, because it was perceived as corruptive to their feminine virtue which they were obliged to fulfil. Clearly women's desires towards men existed, however they could not express them in their art.

I now understand that your painting does not derive from an inter-artistically feminist's standpoint, but to a much greater degree from your own personal perspective. How did you begin? How did you first begin to address the male nude?

Ora - During my studies at the "Midrasha" School of Art in Beit Berl, I brought to Orit Adar Bechar's class, a sketch of a nude man I had made from a photograph. She immediately said, and for that I owe her a great deal, "There aren't any male nudes made by women, carry on". I was very surprised.

That was the beginning of a long journey, looking for material through the internet, the library and my teachers. Eventually I understood that I know more about the subject than many others do. I read about the male nude from pre-historic times up to the feminists of the nineteen seventies.

Sagi - Silvia Sleigh.

Ora - Primarily, but today there are also Dana Schutz and Louise Bourgeois, who I read in an article is embarrassed with dealing with it, even her...And a few others who

touched the subject briefly, but not as a main theme. And so, what initially emerged from personal feelings was, as it happened to be, a pioneering premise with a space to fill. I began to cultivate an ambition to understand women's sexual relation to men, the relation that lies beneath the norms and a curiosity to find if my norms or perhaps my nature are different.

Sagi - You found your calling.

Ora - I was given legitimization to investigate a fascinating subject. Women are often embarrassed by male nudity and are uncomfortable to look at it; this is common knowledge and accepted as the "right way", as proper behavior. Painting and displaying naked men might develop the discourse to some extent and overturn the standpoint. I am looking forward to watching the responses to it.

Sagi - Perhaps you dared to deal with such a sensitive issue because you arrived as a late bloomer for your art studies. Assuming you were not going to be a star artist with a meteoric career, commercial considerations and acceptance in the artistic community didn't interest you as much? After all, your work is not easy to swallow even in the Israeli art society and few people would hang a portrait of naked man in their living room.

Ora - First of all, I dare. And as a matter of fact did think about the art world's acceptance, because I knew I was going to do something that has not been done before and that it made me unique. Commercial value is not as important to me as the option of creating something truly interesting and engaging.

Sagi - When did your work become more focused on the subject?

Ora - Men I knew began approaching me, among them the husband of a friend of mine. I did not want to paint merely my man, it is restricting, there is more interest in painting other men. After I uploaded the work to my website, strange men began approaching me to paint them. As more men approached me, my curiosity grew and deepened for this creature, "man". What is a man, what drives him, how does he conduct himself.

Sagi - What were your first encounters with the models like? It's like a blind date, were you not afraid their intentions were more sexual than yours?

Ora - Of course I thought they were, but what was there to be afraid of?

Sagi - You are meeting men you do not know, they undress in front of you, you are alone in the room with them, they might have another reason for being there other than an appreciation for your art.

Ora - They certainly do not come for the art.

Sagi - So they might come from being horny, wanting to seduce you and they might force themselves on you.

Ora - You say something everyone is saying to me in that context. This infuriates me because it is a harsh expression that is part of a woman's upbringing from an early age. There is a preconception that if a man is alone with a woman, the woman is in danger. It is a notion that sees the man as dangerous to a woman and his intentions as always sexual. Specifying to the matter at hand, the assumption is that the man that came to undress for me wants to realize his nudity in sex, even if he needs to physically assault me to achieve it.

Sagi - It is not a preconception but a question of the acknowledged power ratio between men and women. There is a majority of male assaults on women, not the opposite. When a naked man is alone with a woman, there is a possibility he will want to pursue his passion for her, even if it has to come to violence. It doesn't necessarily have to happen, however it is a possibility.

Ora - I simply do not think these are things that can actually happen, I am not afraid. When the first man arrived and everyone asked me the same questions, a friend came to be with me and the model, but it was more for my friend's concern than my own. I was not threatened by people. I was not afraid and still am not, because somehow I have a feeling that dangerous people would not come to an art studio.

Sagi - Not necessarily dangerous, he might just be a plain horny guy that has a thing for you and could suddenly become aggressive.

Ora - That can also happen with no connection to art and I know how to stop it, women deal with it throughout their whole lives. Here also lies an assumption that lust creates aggression towards the woman. This generalization saddens me. I believe that although there are aggressive men, in the same way that there are murderers and thieves, it does not mean you should put your life on hold. I do not have to fear, I am not the sort that frightens either. In any case, I have taken some safety precautions, just to avoid obnoxious people. There was one man who told me straight ahead that he has "thing for older women", so I did not invite him to begin with.

Sagi - If they do not come for the art, why do they come?

Ora - This questions marks the change and development of my interest. My erotic feelings for my man were my starting point. On the other hand, the men that came to undress for me- for reasons other than art- raised a question about their reasons to expose their naked body.

I asked them and they gave me a variety of answers, in the end I understood it does not matter what they say, they just enjoy undressing in front of strangers, the act of exposure, especially to women. I suppose we all have the need for it, some do it on the beach, some find a safe setting for it. I see exposure as a human need, for women as well. After all, not every woman who strips or exposes herself is an abused victim. All nudity is charged with sexuality and so, every session has an air of sex hovering over it. All the men that came to me, would not have gone to a male artist to paint them. The sexual taboo is latent in every session and in every painting. What other motive do you think they have?

Sagi - It could be a case of double standards- on the one hand they have an evident self-assurance, standing naked in front of a woman- painter while she illustrates their body. On the other hand, it might be their need for assurance. Maybe they do not feel desired enough, or did not get enough attention, so they want to be looked at. Take for example, the phenomenon of celebrities and reality television shows, people want

to become famous so that they will be looked at. If others want to look at you, it increases your social value and consequently, your self value.

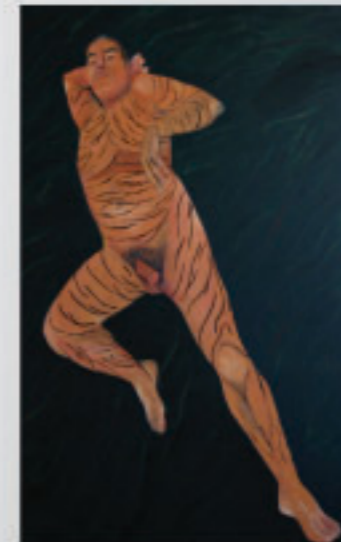
Ora - I agree.

Sagi - Actually, you photograph them, you do not paint them while they are posing in the nude for you..

Ora - Right, I can not leave models in a static pose for long, using photography I get physical and facial expressions that are lost in long poses. Now, after many of my photographs were erased, I began inventing as well. I told myself that I have to go on from here and start working differently. For example, in this painting, of the tiger-man, I positioned him in this way and that way, when I suddenly noticed he was flying, so I decided he was both flying and a tiger.

Sagi - Does the tiger have anything to do with the man's character?

Ora - Definitely, the tiger relates to the character of a few particular men. First of all it relates to sex. A panther, tiger or an animal. It suited the man and the general atmosphere I wanted to charge with in a few paintings, a talk about sex. People always say they talk about sex, what do they actually say? I say I am in favor of sex, in favor of the tigers.

The Erotics of Time (1)

"Sadness flies away on the wings of time" - Jean de La Fontaine

Ora Ruven came to art at a mature age, beginning her work in the field in stone carving, with it implicating in all the meanings that the medium holds. Monumentalism, the wish to capture the moment, preservation and the appliance of pressure.

After a period of time, Ruven made a surprising transition and became a painter who primarily paints nude men. A body dealing with the body: Ruven's body of work deals with her examination of the man's naked body. Placing them in different situations, she presents a statement that intensifies in her video works, where she documents her sessions with the men who come to model for her. Through her statement she attempts to reverse the traditional politics of man - woman relationship manifested in the male view of the female body.

While Ruven's paintings present an approach which is both empathetic and compassionate, full of desire and pleasure, they are humorous at times towards the men in her paintings and video works. Revealing her hold of her position of power and her cynical use of role reversal. Ruven avenges small revenges with the naked men who wished to be photographed in her studio. To one man, she says that the way he arranges himself before the photo shoot, placed exposed on the floor, reminds her of the demeanour of a dog. She says it in such a tone, that he is obliged to consent, as if the obvious has been stated. With a different man, Ruven indifferently allows him to squirm around with discomfort, as he blushes and attempts to hide with strange dance moves, the fact he has an erection in front of the cameras. These revenges are not addressed at men in the sense that they are representatives of the male sex, who Ruven loves, as she expresses in different opportunities and as is clearly apparent in her paintings. These revenges are attended for the naked men that the passing time is evident in their exposed body.

It is interesting to think of the difference between paintings and video art, regarding each of the medium's relation to time.

I will quote the words of Ploseur, brought in Ilana Tenenbaum's article "Body-Screen-Digitalia-What's next?" (2).

Ploseur describes man's cultural development as a dialectic continuum of the invention images, which gradually began to intervene between man and the world. So, instead of functioning as road maps, images evolved into a set of screens. The leap Ploseur is relating to is created through photography, video and the digital media. Each of them, according to its own specific character, raises a question of representational relations. The video, emerging as an art form in the nineteen sixties, is a form of replication with a quality of mobility in time.

Tenenbaum continues her treatise on the medium of video with Rosalind Kraus's definition of video art, seeing it as a psychological condition of narcissism "...the body is used as a live vessel... (be it) the performing artist's body...or the viewer's body". Kraus points out another unique characteristic of the video, in the possibility of filming and broadcasting simultaneously. Subsequently the body is fixed between two machines, functioning as brackets: the first being the camera and the second the monitor.

Going back to the body: in a different body of work, Ruven paints her aging body as apposed to different objects: Ruven as apposed to the painting of the young and graceful Venus, Ruven as apposed to the young and well shaped sculpture of Nimrod and again, in front of a torn down exterior wall of a house, forever: she stands against time.

By default, Ruven is situated as a woman that her artistic career began in the fifth decade to her life, insisting on voicing a manic eulogy about the passing time and the political options open to a woman of age, in a phallus - centric, patriarchal, youth worshipping culture.

The video work "Naked Men 2" opens with a sentence Ruven says to a handsome young man, one of the movie's leading men: "Ten seconds is a long time". How much is a long time? How long are ten seconds?

"While the subconscious does not recognize time, the libido on the other hand, does. The whole world knows the libido recognizes time. Eros is temporary... love anguishes

itself with the question of time. Let us refer to Descartes's phrase of the cogito: I think therefore I am"...Yet for how long? I love. Yet for how long?" (3)

In a lecture given in Brazil, found in his book "The erotics of time", mentioned in this essay earlier, Miller examines the subject of time. He shows how the philosophical discourse invented a myth which functions as existence's protection from time: the myth of eternity. As he puts it "From the beginning of time, prevailed the idea that the more you exist, the more you are beyond time, having that time enfolds negativity, dilapidation, aging, disappearing, death."

In the exhibition "Naked Men", Ruven invites two men, one mature and the other young, to answer her gaze and write a text about her work.

It may be said that these texts, or to a greater extent, the gaze which the men are returning/not returning, can function as representations of signs of the passing time. The erotic gaze of time.

Rakefet Viner Omer

- (1) Jacques-Alain Miller, "The Erotics of Time", Resling Publishing, 2008, Tel Aviv
- (2) Ilana Tenenbaum, "Body-Screen-Digitalia-What's next? - An Introduction" Video One, Body-Screen-Digitalia, Haifa Museum of Art, Haifa Museums, 2001, p. 9-10
- (3) Jacques-Alain Miller, "The Erotics of Time", Resling Publishing, 2008, Tel Aviv, p. 10

2008, video, 8:12 minutes

Sometime their nude is soft

**I'm not looking for sex,
if that was your question**

2008, video, 8:12 minutes

2009, video, 10:05 minutes

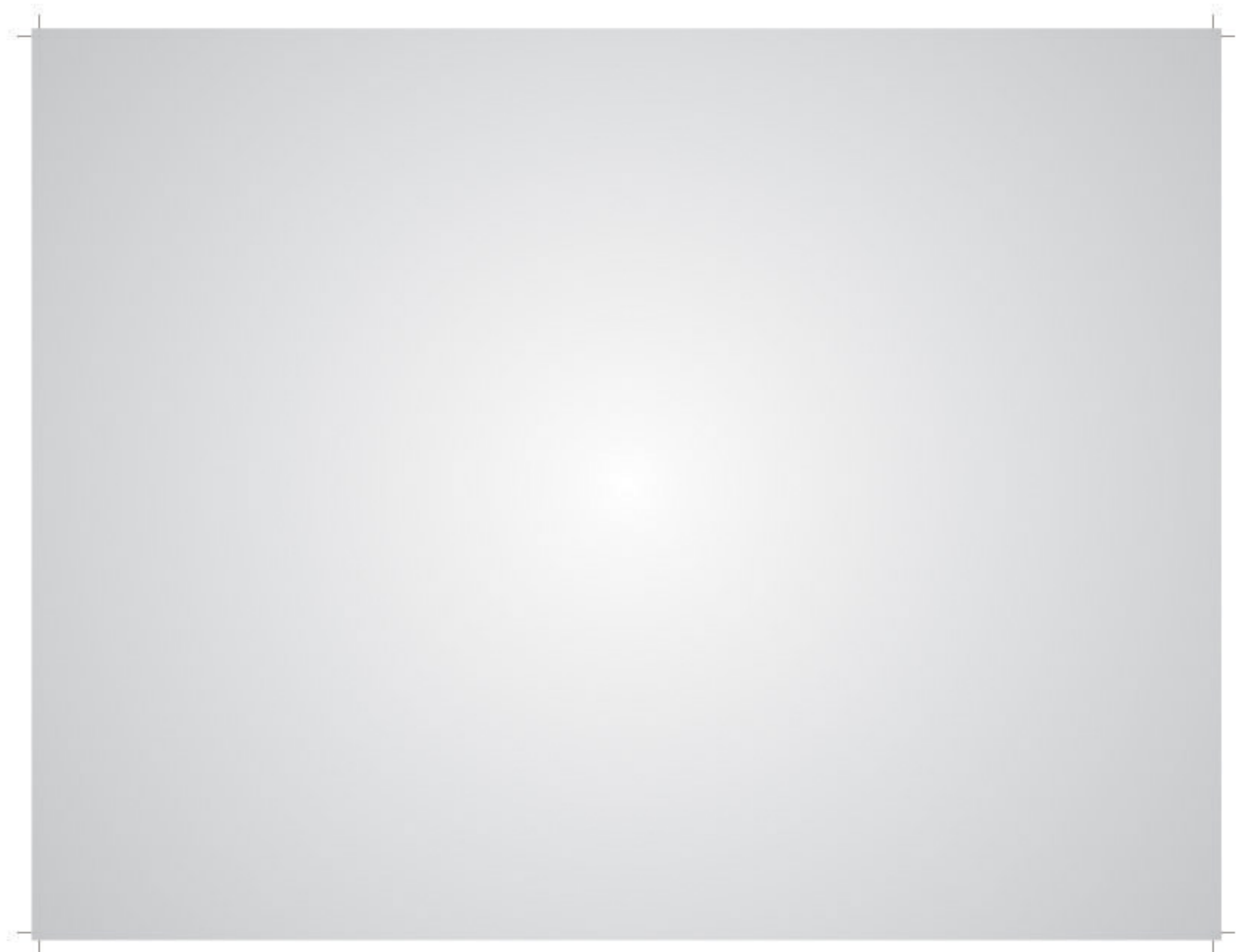

2009, video, 10:05 minutes

2007 ,80/100 cm, oil on canvas

2009, 100/80 cm, oil on canvas

2008, 180/2000 cm, oil on canvas

next page:
2007, 120/80 cm, oil on canvas

2008, 100/90 cm, oil on canvas

2006, 60/80 cm, oil on canvas

2006, 60/80 cm, oil on canvas

2006, 80/100 cm, oil on canvas

next page:
2009, 120/90 cm, oil on canvas

2007, 100/120 cm, oil on canvas

2006, 100/90 cm, oil on canvas

2006, 110/80 cm, oil on canvas

next page:
2006, 100/70 cm, oil on canvas

2009, 80/120 cm, oil on canvas

next pages:
2008, 120/90 cm, oil on canvas
2008, 120/80 cm, oil on canvas

2009, 40/50 cm, oil on canvas

next page:
2006, 100/70 cm, oil on canvas

ובחזרה לגוף: בגוף עבודות נוסף ראובן מצוירת את גופה המתבגר מול כל זה: ראובן למול ציור ונוס צעירה וחיננית, ראובן למול פסלו המחוטב והצעיר של נמרוד, ושוב מול הקיר החיצוני והמתקלף של הבית, ותמיד: מול הזמן.

ראובן בעמדת ברירת המחדל שלה, כאישה שהקריירה האמנותית שלה מתחילה בעשור החמישי של חייה, מתעקשת להשמיע אלגיה מאנית על הזמן החולף והאפשרויות הפוליטיות הפתוחות בפני אישה מבוגרת בתרבות פאלוצנטרית, פטריארכאלית ומעריצת נעורים.

עבודת הוידאו "גברים ערומים 2" נפתחת במשפט שאומרת ראובן לבחור צעיר ונאה שהוא אחד מכוכבי הסרט: עשר שניות זה הרבה זמן.

כמה זה הרבה זמן? כמה הן עשר שניות?

"בעוד שהלא מודע אינו מכיר בזמן, הליבידו מצידו מכיר בו. כל העולם יודע שהליבידו מכיר בזמן. קיימת טמפורליות של ארוס... האהבה מיוסרת בשאלת הזמן. הבה נתייחס לניסוח של דקרט על הקוגניט: אני הווה משמע אני קיים... אך לכמה זמן? אני אוהב. אך לכמה זמן?" (3)

בהרצאה שנשא בברזיל ושמופיעה בספרו "האירוטיקה של הזמן" המוזכר כאן, סוקר מילר את ההיסטוריה של מושג הזמן. הוא מראה איך השיח הפילוסופי ממציא את המיתוס שמסוכך על ההווה מפני הזמן: מיתוס הנצחיות. לדבריו, "מאז ומעולם שלט הרעיון שככל שיש יותר הווה כך נמצאים יותר מחוץ לזמן, היות שהזמן טומן בחובו את השליליות, את השחיקה, ההזדקנות, היעלמות, המוות."

ראובן מזמינה שני גברים להחזיר לה מבט בתערוכה "גברים עירומים" ולכתוב טקסט על עבודתה, צעיר ומבוגר.

אפשר לומר גם שהטקסטים האלה, המבטים הגבריים המוחזרים/לא מוחזרים יכולים לתפקד כאן כייצוג סימנים של הזמן החולף. מבטו הארוטי של הזמן.

רקפת וינר עומר

- (1) ז'אק-אלן מילר, האירוטיקה של הזמן, הוצאת רסלינג, 2008, תל אביב
- (2) אילנה טננבאום, "גוף-מסך דיגטליה-ומה הלאה: הקדמה",
- וידאו One, גוף-מסך-דיגטליה, מוזיאון חיפה, מוזיאון חיפה לאמנות, 2001, עמ' 9-10
- (3) ז'אק-אלן מילר, האירוטיקה של הזמן, הוצאת רסלינג, 2008, תל אביב, עמ' 10

הארוטיקה של הזמן (1)

"העצבות מתעופפת על כנפי הזמן" | ז'אן דה לה פונטן

אורה ראובן הגיעה לאמנות בגיל מבוגר והתחילה את העיסוק שלה בפיסול באבן על כל המשמעויות שפיסול זה נושא איתו. מונומנטליות, רצון להקפיא את הרגע, שימור, הפעלת כוח. ראובן עשתה אחרי תקופה מסוימת שינוי מפתיע והפכה ציירת שמציירת בעיקר גברים בעירום. גוף עוסק בגוף: בגוף עבודות שעוסק בהתבוננות שלה בגוף גברי עירום במצבים שונים היא מציגה עמדה המתחדדת על ידי עבודות וידאו שצילמה, המתעדות את המפגש עם הגברים: עמדה של ניסיון להפוך את יחסי הכוח המקובלים בפוליטיקה של המבט הגברי על הגוף הנשי. בעוד הציירים של ראובן מציגים עמדה אמפטית וחומלת, חושקת ומתענגת ולעיתים מציגים הומור כלפי הגברים בציור, עבודת הוידאו חושפת אחיזה בעמדת כוח ושימוש סרקסטי בהיפוך הכוחות. ראובן נוקמת נקמות קטנות בגברים העירומים שרצו להצטלם אצלה בסטודיו. לאחד היא אומרת שההתארגנות שלו לצילומים, חשוף על הרצפה, מזכירה התארגנות של כלבים. היא אומרת זאת בטון כזה שהוא נאלץ להסכים לדברים, כאילו נאמר המובן מאליו. לשני ראובן מניחה באדישות להתפתל במבוכה, להסמיק ולנסות להחביא בתנועות ריקוד משונות את העובדה שיש לו זקפה מול המצלמות. הנקמות האלה לא מופנות אל הגברים כמייצגי המין הגברי, שאת נציגיו ראובן אוהבת. כך היא מתבטאת בהזדמנויות שונות וכך עולה בבירור מהציורים. הנקמות הקטנות האלה מופנות אל הגברים העירומים שהזמן החולף ניכר בגופם החשוף.

מעניין ההבדל הזה בין הציורים לעבודת הוידאו בהקשר של יחס כל אחד מהמדיומים האלה לזמן. אצטט את פלוסר שדבריו מובאים במאמרה של אילנה טננבאום "גוף-מסך-דיגיטליה-ומה הלאה?"(2). פלוסר מתאר את התפתחות התרבות האנושית כרצף דיאלקטי של המצאת דימויים שהחלו ברבות הזמן לדחוק עצמם בין האדם לעולם, ובמקום לתפקד כמפות התמצאות הפכו למסכים. את קפיצת הדרך שמתאר פלוסר, מייצרים הצילום, הוידאו והמדיה הדיגיטלית. כל אחד מהם, באספקטים הייחודיים לו, מעלה שאלה של יחסי ייצוג. הוידאו, שהופיע כצורת אמנות בשנות השישים, הוא צורת שעתוק הנעה בזמן.

טננבאום ממשיכה בדיונה במדיום הוידאו להביא את דבריה של רוזלינד קראוס המגדירה את אמנות הוידאו דרך המצב הפסיכולוגי של הנרקיסיזם: "...משתמשים בגוף האנושי ככלי מרכזי... גוף האמן המבצע... או גופו של הצופה..." כתכונה נוספת ייחודית של הוידאו קראוס מצביעה על האפשרות לצלם ולשדר בו זמנית. הגוף ניצב לפיכך בין שתי מכוונות המתפקדות כסוגריים: הראשונה היא המצלמה, השניה היא המוניטור.

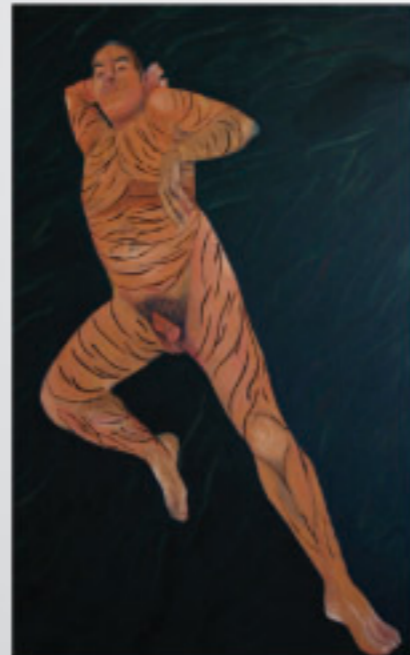
עבודות הוידאו של ראובן מחדדות, אם כך, במיוחד, עמדה ביקורתית והיפוך תפקידים רדיקאלי.

שגיא - את בעצם מצלמת אותם, את לא מציירת אותם בזמן שהם עירומים מולך..

אורה - נכון, אני לא יכולה להשאיר מודלים בתנוחות קפואות למשך זמן רב, בצילום אני מצליחה לחלץ תנוחות והבעות פנים שבעמידה ממושכת הולכים לאיבוד. עכשיו, אחרי שנמחקו לי הרבה צילומים, התחלתי גם להמציא. אמרתי לעצמי שאני חייבת להמשיך מכאן ולנסות לעבוד בצורה אחרת. למשל הציור הזה, של הגבר-נמר, אני מעמידה אותו ככה וככה ופתאום ראיתי שהוא עף, אז החלטתי שהוא גם עף וגם נמר.

שגיא - הנמר קשור לתכונות של הבחור?

אורה - לגמרי, הנמר קשור לתכונות של גברים מסוימים. קודם כל זה מתקשר אצלי לסקס. פותר, נמר, חיה. זה התאים לגבר הזה ולאווירה הכללית שרציתי לטעון בה יותר מציור אחד, דיבור על סקס. תמיד אומרים דיבור על סקס, אבל מה בעצם אומרים על זה? אני אומרת שאני בעד סקס, בעד הנמרים.

וכולם שאלו אותי את אותן שאלות שאתה שאלת, באה עוד חברה להיות איתי ועם המודל, אבל יותר בגלל החשש של החברות ופחות שלי. לא חששתי מאנשים מאימים. אני לא חששתי ולא חוששת כי איך שהוא יש לי תחושה שזה לא המקום שאליו באים אנשים מסוכנים.

שניא - לא דווקא מסוכנים, יכול להיות גם סתם בחור חרמן שנדלק עליך ושעלול להיות אגרסיבי פתאום.

אורה - זה יכול לקרות גם בלי קשר לאמנות ואני יודעת לעצור את זה, נשים מתמודדות עם זה כל החיים. גם כאן מובלעת ההנחה שהחרמנות מייצרת אגרסיביות כלפי אשה. ההכללה הזו מעציבה אותי. אני מאמינה שאמנם יש גברים אגרסיביים, כמו שיש רוצחים וגנבים אבל אתה לא מפסיק את החיים בגללם. אני לא צריכה לפחד, וגם בטבע שלי אני לא אדם שחושש. בכל מקרה, לקחתי לעצמי מראש כמה מקדמי ביטחון והגנה, סתם כדי להימנע מאנשים גסים. היה כזה שאמר לי מיד בהתחלה ש"בא לו על מבוגרות", אז מראש לא הזמנתי אותו.

שניא - אם הם לא באים בגלל האמנות, למה הם באים?

אורה - זוהי שאלה שבעצם מצביעה על תהליך התרחבות ושינוי העניין שלי. היחס האירוטי שלי לגבר שלי היה נקודת התחלה. לעומת זאת, הגברים שבאים להתפשט - לא בגלל אמנות - עוררו שאלה על חשיפת הגוף העירום - למה הם עושים זאת? שאלתי אותם וענו לי שלל תשובות, אבל בסוף הבנתי שלא משנה מה הם אומרים, הם פשוט נהנים להתפשט בפני זרים, מהאקט של החשיפה, ובמיוחד לפני אשה. זה צורך שכנראה נמצא אצל כולנו, יש כאלה שעושים את זה על שפת הים, ויש כאלה שמוצאים להם מקום מוגן לעשות את זה. אני מזהה את החשיפה הזו כצורך אנושי. גם אצל נשים. הרי לא כל אשה מתפשטת וחושפת היא קורבן מנוצל. כל עירום טעון במיניות, ובכל מפגש כזה יש חזק של מיניות שמרחף מעל. כל הגברים שבאו אליי, לא היו הולכים לאמן - גבר כדי שייציר אותם. הטאבו של המיניות מובלע בכל מפגש ובכל ציור. איזה מניע נוסף יש להם לדעתך?

שניא - עשויה להיות פה עמדה כפולה: מצד אחד ברור שיש להם ביטחון עצמי לעמוד בעירום מול ציירת המתעדת את הגוף שלהם, אבל מצד שני זה עשוי לבוא גם לצורך חיזוק הביטחון העצמי, אולי הם מרגישים לא נחשקים מספיק, אולי לא הוקדשה להם מספיק תשומת לב, והם רוצים שיסתכלו עליהם. תראי למשל את כל תופעת הסלב'ז ותוכניות הריאליטי, אנשים רוצים להתפרסם כדי שמישהו אחר יסתכל עליהם. אם מישהו אחר רוצה להתבונן בך זה הופך אותך לבעל ערך בעיני הזולת, וכתוצאה מכך גם בעיני עצמך.

אורה - מסכימה לגמרי.

אורה - קודם כל אני מעיזה, ודווקא כן חשבתי על קבלה אמנותית כי ידעתי שאני הולכת לעשות משהו שלא עשו, שזה ייחד אותי. מסחרזית לא מאד חשובה לי מול האופציה לעשות מה שבאמת מעניין ומושך.

שגיא - מתי העיסוק שלך בזה נהיה ממוקד יותר?

אורה - פנו אלי גברים שאני מכירה, וביניהם בעל של חברה. לא רציתי לצייר רק את הגבר שלי, זה מצומצם, יש יותר עניין לצייר "אחרים". כשהעליתי לאתר שלי את הציורים התחילו לפנות אלי גברים זרים כדי שאצייר אותם. ככל שפנו אלי עוד ועוד גברים, התחדדה והתנסחה אצלי הסקרנות כלפי היצור הזה, ה"גבר". מה זה גבר, מה מניע אותו, איך הוא מתנהל.

שגיא - איך היו הפגישות הראשונות עם המודלים, זה כמו בליינד דייט, לא חששת שהכוונות שלהם יותר מיניות משלך?

אורה - בהחלט חשבתי, אבל ממה יש לי לחשוש?

שגיא - את פוגשת אנשים שאת לא מכירה, הם מתפשטים מולך, אתם לבד בחדר, עשויה להיות להם עוד סיבה לכך שהם באים מעבר לזה שהם מעריכים את האמנות שלך.

אורה - הם בכלל לא באים בשביל האמנות!

שגיא - אז יכול להיות שהם באים מחרמנות, תוך רצון לפתות אותך, וגם יכול להיות שהם יתקפו אותך בכוח!

אורה - אתה אומר משהו שכולם אומרים לי בהקשר הזה. משהו שמקומם אותי כי הוא ביטוי קשה בעיני והוא חלק מחינוך נשים מגיל צעיר.

יש הנחת יסוד כזו שלפיה אם גבר נמצא עם אשה לבד, האשה בסכנה. זוהי אמירה כוללת על כך שגבר זה דבר מסוכן לאשה ושכוונותיו תמיד מיניות. ואם נתמקד יותר - במקרה הזה - ההנחה היא שגבר שבא להתפשט כאן רוצה לממש את העירום בסקס, גם אם הוא יצטרך לממש את זה כתקיפה.

שגיא - זו לא הכללה אלא שאלה שנובעת מיחסי כוחות ידועים בין גברים ונשים. יש רוב מוחלט לתקיפות מיניות של נשים על ידי גברים, ולא ההיפך. כשגבר עירום נמצא לבד עם אשה, לא מן הנמנע שהוא ירצה לממש את תשוקתו אליה, גם אם זה יצריך אלימות. זה לא מצב שחייב לקרות, אבל הוא עשוי לקרות.

אורה - אני פשוט לא חושבת שאלה דברים שעשויים לקרות, אני לא חוששת. כשהגבר הראשון הגיע,

שניא - אבל אי אפשר להתכחש לכך שחוסר המבצע הנשי את העירום הגברי בתולדות האמנות איננו תוצאה של חוסר עניין נשי בעירום גברי, אלא של החלשת כוחן ומעמדן של הנשים בזירה התרבותית-אמנותית על ידי אותם אמנים-גברים. נשים הודרו מהאקדמיות לאמנות, וגם כשכבר התקבלו טיפין-טיפין לתוכן נאסר עליהן כאמניות להיחשף לעירום גברי, שנתפש כמערער על הצניעות הנשית שנדרשו למלא. וזדאי שהיו תשוקות של נשים כלפי גברים, אך הן לא יכלו לבטא אותן באמנות. עכשיו אני מבין ממך שהציור שלך לא נובע מעמדה של מודעות פמיניסטית פנים אמנותית, אלא יותר מתוך תחושה אישית.

איך התחלת? ואיך הגעת לעירום הגברי?

אורה - בזמן הלימודים במדרשה לאמנות בבית ברל הבאתי רישום של גבר עירום שעשיתי לפי צילום לשעור של אורית אדר-בכר, ששמורה לה זכות גדולה בעיניי, והיא מיד אמרה "תמשיכי עם זה, אין כאלה, גברים עירומים שנשים עשו". מאד הופתעתי מכך. זו היתה תחילת מסע ארוך של חיפוש באינטרנט, בספריה, ושאלות למורים, ולאט לאט הבנתי שאני כבר יודעת יותר מרוב האחרים בעיניי. קראתי על עירום גברי מהפרה היסטוריה ועד הפמיניסטיות של שנות השבעים.

שניא - סילביה סליי

אורה - בעיקר, אבל היום יש גם את דנה שוץ ולואיז בורזואה, שקראתי בראיון שמביך אותה להתעסק עם זה, אפילו היא... ועוד אחרות שהזדמן להן לחלוף בעירום הגברי, אבל לא בנושא מרכזי. וכך נהיה לי נושא דגל, שנולד מתחושות אישיות ונמצא לו מרחב עשייה פנוי. התפתחה בי אמביציה להבין את היחס המיני של נשים אל גברים, היחס המסתתר מתחת לנורמות, וסקרנות לגלות אם אני אחרת בנורמות שלי או אולי בטבע שלי.

שניא - מצאת את יעודך.

אורה - ניתנה לי לגיטימציה לחקור משהו מרתק. לרוב נשים נבוכות מעירום גברי ומתביישות להביט בו, זה ידוע, ומקובל כ"דבר הנכון", כהתנהגות נורמלית. לצייר ולהציג גברים עירומים זה משהו שאולי יפתח קצת את השיח ויהפוך את המבט ואני רוצה לראות את התגובות לכך.

שניא - יכול להיות ש"העזת" לעסוק בנושא טעון כזה כי הגעת כ"לייט בלומר" למדרשה, והנחת שאת לא הולכת להיות אמנית כזכבת עם קריירה מטאורית, ושיקולי מסחריות והתקבלות אמנותית לא כל כך עניינו אותך? בכל זאת, הציור שלך לא קל לעיכול גם בתוך שדה האמנות הישראלית, ולא רבים יתלו דיוקן של גבר עירום בסלון...

שגיא רפאל ואורה ראובן - שיחה, קיץ 2009

שגיא - האמנות שלך היא אמנות פוליטית מובהקת, יש לה אנ'דה מאוד מגובשת, ולדעתי יותר משבא לך להסתכל על גברים עירומים ולצייר אותם, אני חושב שאת ממש מגויסת לטובת הפמיניזם ולעניין היפוך התפקידים: במקום צייר- גבר ומודלית עירום - אשה, המוכרים לנו מתולדות האמנות, ציירת- אשה ומודל עירום - גבר, נדמה לי שזה מניע אותך יותר מהבסיס הארוטי של סוג הציור הזה.

אורה - אני חושבת שאם יש מקרה שאפשר להגיד עליו "האישי הוא פוליטי" זה המקרה הזה. אני לא יכולה להבחין איפה נחתך העניין האישי ואיפה מתחיל העניין הפוליטי. הרי מנין אתה בא לענין הפוליטי? מהתחושות האישיות שלך, מאיפה שזה מעורר אותך, פוגע בך או מלהיב אותך, ובאופן הכי טבעי בעולם אתה מתגייס לזה. והנה פה התאחדו שני קצוות: פוליטיקה מצד אחד והדבר האישי מהצד השני, מאה אחוז המתחלקים בצורה שווה.

אבל אני לא מסכימה שהיפוך התפקידים הוא שהניע אותי מלכתחילה. הגעתי תמימה לאמנות, לא הייתי מודעת אליו בכלל. בהחלט היתה לי מודעות פמיניסטית, ולכן כשהגעתי לאמנות לא חשבתי בכלל על מאבק הכוחות הגברי-נשי בזירת האמנות ועל דרך השימוש בעירום. הייתי בטוחה שיש עירום גברי שנעשה על ידי אמניות, נשים, לא העליתי בדעתי שזה דבר כל כך נדיר. עם הזמן נכנסתי יותר לעובי הקורה, והבנתי את המהלכים ההיסטוריים שהפכו את הביטויים האלה לכמעט בלתי אפשריים.

ציירים גברים שציירו נשים עירומות עשו זאת כמעשה אירוטי. אמנם ממבט פמיניסטי רחב יש בעייתיות במצב הזה של יחסי כוחות בין המינים. אבל אני לא רוצה להתמקד בו עכשיו, אלא רק לציין שאני מכירה בו. הדבר שאני מאד רוצה להתמקד בו הוא ההזדהות שלי עם המעשה האירוטי, ולצידו התמקדות בתמיהה - למה רק אני? האם נשים אחרות לא חוות ארוטיקה מול המין השני? אין להן צורך לבטא זאת באמנות שלהן?

הפמיניזם שלי לא אומר - די לציירים שמציירים נשים עירומות. הפמיניזם שלי אומר - נשים, די להתביא את הארוטיקה שאתן חשות מול הגברים העירומים שלכן. הפמיניזם שלי מבקש לדעת - אם נשים לא חשות ארוטיקה למראה הגברים העירומים שלהן, מה כן עושה להן את זה? האוטו, השעון והמשרה שהם לובשים?

הפמיניזם שלי שואל - איפה באמנות אני יכולה לראות את הדבר הפשוט הזה, משיכה מינית של אשה לגבר? האם זה דבר נדיר עד כדי כך שאין לו ביטוי באמנות? ואם זה דבר טריוויאלי ולא נדיר בכלל - על אחת כמה וכמה! כל נושא שבעולם, מטרוויאלי ועד נדיר, קיבל ביטוי באמנות, אבל איפה התשוקה הזו?

על ההתפשטות שמרחיקה את הגוף העירום

הגבר, כל גבר, בכל זמן, ניצב מול סוד גופו, הגוף הנערי השלוח, השטות, הדרוך, והגוף הבוגר, המזקין, שכמעט אין להכיר על פי מתארו את הגאוגרפיה של הגוף ההוא, שנעלם, נבלע בכרס, מעופו נקטע בשיער המידלדל. הגבר ניצב מול סוד גופו שלא יפענח בעצמו, שאף אישה לא תפענח אותו, שאף גבר לא יתקרב אליו. הגוף של הגבר הוא גלוי, יודע עונג, נצרב בשמש, נפגע בשריטה, ועם זאת נשאר יבשת רחוקה מן האני שלו. רגליו נושאות אותו, את הגוף הגברי, את הגבר, את הסוד, שכל בגד נועד להסתיר את נוכחותו המטרידה וכל התפשטות חושפת אותו מחדש, סוד נזקר, נזכר, עולה, יורד, נופל, נרדם, כמעט מתפענת, לפעמים, בלילה של אהבה בעיר רחוקה. אבל אחר כך הוא שב ונסגר, הסוד של הגוף הגברי, הפשוט כל-כך, לעומת גוף האישה, ובכל זאת, מסתורי בפשטותו, במעשים שהוא נמשך אליהם או נגרר אליהם, שאליהם הוא מתפשט ומתלבש, שלהם הוא מחכה ובעצם מחכה תמיד לעצמו.

כאשר גבר מתחיל להתפשט, עובר בצופה רעד של ציפייה כי אולי הפעם, יתגלה לא רק העירום של הגבר המסוים, אלא הסוד של העירום הגברי, של הגוף הגברי, של הכישוף היוצא מן העירום הזה, באופטיקה בלתי נראית, ומשעבד את רואיו ביזפיו. סנטימטר של עור, שריר, בית שחי, לחי, חלקת רגל, המתלגים תוך תנועת הבגדים, כמותם כדגלים של אוניות פאר באוקיינוס מיתי. ההתרגשות של הצופה גוברת, האסטרונג פועל כמעט באופן מחושי, הוא רחת לוקום של תשוקה, שניחן ביכולת לשאוב אליו את כל גלי התשוקה. ואז כשהגוף הגברי הוא עירום, כשהוא עירום, כשהוא רק גוף, הציפוי המיסטי שהיה לו נמוג, נקרע באחת, וזה רק גוף, גוף של גבר שהוא תמיד בגיל המדויק של הגבר, גוף של גבר שעומד רגע אחד בעולם הנייחות ואז, כאילו לחשן בלתי נראה אומר לו מה לעשות, הוא קם ועושה את אשר הוא אמור לעשות, רק כגוף של גבר העושה מה שגוף של גבר צריך לעשות, מרוחק מן האפשרות של הרגעים הקרובים עדיין, שבהם נדמה היה שהוא יגלה משהו אחר, שהוא יתגלה מעבר לבגדים בבגדים אחרים, לא של בד, בבגדים שאם היינו רואים אותו לבוש בהם, היינו קוראים בעורו את המיתוס, ואולי טורפים אותו כמו הבקכות. אנו חיים בתקופה נוראה, לעת גסיסת המיתוסים, וקודם שיתגלה לנו משהו אחר, כל מה שיש לנו עכשיו זו ההתפשטות, רגעי הקסם של ההתגלות הקטועה, לפני שיתברר לנו כי גם הפעם הסוד לא יחשף והפשר לא יתגלה, ויהיה מולנו רק גוף, עוד גוף, הגוף, מותש ופועל כמעט באופן אוטומטי, זוכר כל קמט של הנאה ושל כאב, מתחיל להתרגל לרעיון, המתפשט בו כמו המורפין של הרגעים האחרונים, כי את מה שהוא אמור היה לראות בעצמו לא יראה, המכונה הפלאית הזאת תישאר סתומה בעיניו, למרות שהוא נולד בה, חי בה ובה ימות.

זיתם ראובני

אורה ראובן

חיה ועובדת בתל אביב יפו

בוגרת המדרשה לאמנות בית ברל
בוגרת האוניברסיטה העברית בירושלים, חינוך ובלשנות

תערוכות נבחרות

- 2009** את וגברים עירומים, תערוכת יחיד, גלריה P8, יפו, אוצרת: רקפת וינר עומר פסטיבל 26 לקולנוע דוקומנטרי ולידיאן, קאסל, גרמניה
ז-ב-ע: עירום גברי באמנות ישראלית עכשווית, גל-און מקום לאמנות, תל אביב, אוצר: שניא רפאל
חילולולו, גלריה P8, יפו, אוצרת: רקפת וינר עומר
תערוכת רחוב, מסילת ישרים, תל אביב
קבוצתית, 3 Minus, תל אביב
- 2008** מתנה, קבוצתית, גלריה ארטופיה, יפו, אוצרת: רקפת וינר עומר
אורה אידה ומלכה, תערוכה זוגית, גלריה ארטופיה, יפו
- 2007** בחירה מאונס, גלריה ברבור, ירושלים
דור המדבר, גלרית הקיבוץ, תל אביב, אמסטרדם, אוצר: לארי אברמסון
- 2006** ניסוי כלים, בית ביכורי העיתים, תל אביב, אוצרת: מורן שוב
- 2003** סימפוזיון פיסול, פינס (אנדלוסיה), ספרד
סימפוזיון פיסול, מורג', שוויץ
- 2002** אבן בגליל, תערוכה בינלאומית, מעלות
סדנת פיסול ותערוכה קבוצתית קסטלריימונדו, איטליה
- 2001** סימפוזיון פיסול, מורג', שוויץ
- 2000** תערוכה קבוצתית מוזיאון לאמנות "מורן", סיאול, קוריאה
אבן בגליל, סימפוזיון פיסול במעלות, ישראל

פסלי חוץ

מכון התקנים הישראלי, תל אביב
בסיס חיל אוויר בהר מירון
כיכר הכניסה למעלות
ככר מרכזית במורג', שוויץ

פרסומים

ז-ב-ע: עירום גברי באמנות ישראלית עכשווית, שניא רפאל
איפכא מסתברא, דוד שפרבר, אוניברסיטת בר-אילן, 2008
מי מפחד מעירום גברי, ד"ר טל דקל

פרסים

- 2001** פרס הציבור, תערוכה במורג', שוויץ
2003 פרס ברונזה "מירון", תערוכת פיסול מורג', שוויץ

אורה ראובן

את וגברים עירומים

לסילביו

אורה ראובן | את וגברים עירומים

קטלוג זה מלווה את התערוכה
בגלריה P8, יפו, אוקטובר 2009

אוצרת: רקפת וינר עומר

טקסטים: רקפת וינר עומר, יותם ראובני, שגיא רפאל

תרגום: נגה דוידסון

צילומים: יאיר ברק

עיצוב: אלונה דגני שדה

תודות

אנה ברשטנסקי, כרמלה וייס, רקפת וינר עומר,
רועי יריב, יותם ראובני

תודה מיוחדת לשגיא רפאל

גלריה P8

פזריה 8, תל אביב יפו

טל. 050-8616001

P8gallery@hotmail.com

<http://www.oraruben.com>

© אורה ראובן

אורה ראובן

את וגברים עירומים

